

ІННОВАЦІЇ ТА ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Бондаренко А.О.

студентка,

Науковий керівник: Дудчик О.Ю.

кандидат економічних наук, доцент,

Університет митної справи та фінансів

ПОТРЕБА ЗМІНИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ В УКРАЇНІ

Актуальність: в умовах трансформації соціально-економічної системи держави та регіонів позитивна динаміка економічного зростання безпосередньо залежить від реалізації інвестиційної спрямованості економіки. Структурно-інвестиційна політика є найважливішою складовою частиною довгострокової економічної стратегії держави і регіонів, що включає використання методів стимулювання інвестиційної діяльності в країні та регіонах і здійснення державних та регіональних інвестиційних програм. Довгострокова структурно-інвестиційна стратегія регіону передбачає формування мети інвестиційної діяльності, оцінку можливості використання інвестиційного потенціалу, створення сприятливих умов для динамічного розвитку інвестиційної діяльності [5].

Мета: дослідження національної інвестиційної стратегії України на сучасному етапі її розвитку, а також особливості її реалізації.

Суть інвестиційної політики країни на сьогоднішній день проявляється у створенні якісно кращої економічної ситуації; а інвестиційна стратегія країни являє собою обраний курс інвестиційної політики, розрахований на тривалу перспективу і спрямований на вирішення економічних та соціальних завдань, завдань культурного розвитку, забезпечення економічної безпеки держави, підвищення народного добробуту тощо. Інвестиційна стратегія повинна передбачати формування системи фінансових заходів для досягнення довгострокових стратегічних цілей розвитку України [2].

Основною метою державної інвестиційної політики є створення умов для ефективних вкладень в економіку країни з-за кордону. Під ефективним вкладенням, зазвичай, розуміють такі інвестиції, які, окрім плати за ризик, дозволяють отримати економічну вигоду, що задовольняє інвестора. Результатом таких капіталовкладень для країни має стати підвищення його бюджетної ефективності шляхом зростання доходної частини чи скорочення витратної частини державного бюджету [1].

Слід зазначити, що існує кілька базових причин, які спричинили трансформаційні невдачі України [6]:

перша – непослідовність і хаотичність політики змін;

друга – неподоланність розколів у суспільстві;

третя – державницька і професійна незрілість управлінських еліт;

і нарешті, четверта – запозиченість рецептів розвитку.

По суті, реальну вигоду для стратегічного розвитку економіки України, створення конкурентоздатних виробництв сьогодні приносить лише невелика частка іноземних інвестицій, що надходять, як правило, від малих інвесторів. Іноземні інвестиції можуть і повинні широко використовуватися в українській економіці, але тільки в тому разі, якщо вони відповідатимуть національним інтересам держави. За останні роки набули поширення такі форми залучення іноземних інвестицій, як створення спільних підприємств, міжнародних об'єднань і організацій, співпраця на компенсаційній основі, кредитні угоди, переробка давальницької сировини, ліцензійна торгівля, створення вільних економічних зон, компенсаційні перевезення за участю більше ніж двох країн, іноземний туризм та інше [3].

Вагомою причиною низької інвестиційної привабливості української економіки для системних іноземних інвесторів можна вважати наявність величезного тіньового сектора в Україні, який нині дорівнює, за різними даними, від 30 до 40 % ВВП. Дається взнаки й негативний міжнародний імідж України, який склався внаслідок відсутності масових «успішних» інвестиційних історій, які б могли слугувати засобом реклами національного інвестиційного клімату. Реалізація усіх капіталомістких проектів під егідою держави (будівництво каналів, автомагістралей, мостів, виробництво літаків та ін.) супроводжувалися запеклими фінансово-економічними конфліктами [2].

При розробці інвестиційної стратегії України слід звернути увагу також на галузеву структуру залучення іноземних інвестицій. Для держави у цілому важливо, щоб кошти спрямовувалися в інноваційні промислові виробництва, які на сьогоднішній день є основою ефективного розвитку будь-якої економіки світу. Для інвестора найважливішим є швидке і стабільне одержання прибутку, що є більш імовірним у вже розвинених видах економічної діяльності. В Україні в середньому третина іноземних інвестицій надходить у промисловість, однак в основному фінансуються низькотехнологічні галузі та виробництва (металургія, загальна хімія, харчова промисловість). Ще третина іноземних вкладень припадає на фінансову діяльність, яка хоч і є вкрай необхідною для здійснення усіх видів господарської діяльності, але не може розглядатись як реальна основа благополуччя країни у довгостроковій перспективі [3].

У Концепції Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки було визначено, що основними причинами низької інвестиційної активності в Україні є:

- несприятливі умови для інвестування, зокрема, недосконале законодавство з питань захисту права власності, адміністрування податків, отримання у власність земельних ділянок, провадження підприємницької діяльності та здійснення контролю за нею;

- недостатній рівень державної підтримки інвестиційної діяльності, неналежним чином розвинута система підготовки інвестиційних програм і проектів для надання державних інвестицій;

- нерозвиненість інвестиційного ринку та інфраструктури;

– відсутність дієвих механізмів державно-приватного партнерства в інвестуванні [4].

Нажаль ці проблеми не були подолані, натомість до них додалися ще й нестабільна політична ситуація, спад економіки, військові дії, відсутність реальних реформ в подоланні корупції і в податковій сфері.

Результати: Отже, проаналізувавши реалізацію інвестиційної стратегії в Україні, можна казати про незадовільний стан та значні проблеми у сфері інвестиційної діяльності, які повинні вирішуватись, зважаючи на їх першочерговість та гостроту в сучасних умовах.

Таким чином, реалізація інвестиційної стратегії економічної діяльності в Україні має орієнтуватись на нарощення інвестиційних ресурсів, послідовне збільшення частки капітальних вкладень у ВВП, покращення структури інвестиційних джерел та оптимізацію напрямів їх вкладень. Інвестиції слід спрямувати, перш за все, на відтворення капіталу в реальному секторі економіки, на розвиток інноваційних галузей, які б сприяли інтегруванню України у світове співтовариство. Державною стратегією розвитку України в інвестиційній сфері повинно стати поліпшення інвестиційного клімату та всебічне стимулювання національного капіталотворення та інвестиційних процесів.

Список використаних джерел:

1. Білик Р. С. Шляхи реалізації інвестиційної стратегії України в умовах глобальної фінансової нестабільності / Р. С. Білик // Науковий журнал «Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право». – 2014. – №5-6 (76-77). – С. 202-210.
2. Богач Д. С. Аналіз і критика найбільш розповсюджених інвестиційних стратегій в Україні / Д. С. Богач // Міжнародний науково-виробничий журнал «Сталий розвиток економіки». – 2015. – № 26. – С. 26-36.
3. Варналій З. С. Конкурентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення / З.С. Варналій, О.П. Гармашова // Науковий журнал «Знання України». – 2013. – 387 с.
4. Концепція Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/1900-2010-p>
5. Рехтета О. М. Механізми формування і реалізації регіональної структурно-інвестиційної стратегії економічного росту / О. М. Рехта // Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.onaft.edu.ua/download/dissertation/abstract/abstract_Rehteta.pdf
6. Ткаленко С. І. Інвестиційна стратегія розвитку України у глобальному середовищі / С. І. Ткаленко // Науковий журнал «Стратегія розвитку України». – 2011. – №4. – С. 246-250.